

Վարդապետ էսաց. «Բաղդասար, որտի, յի՞ւր¹⁾ ի բեռ անպէր, չ'իրի ժամ»:

Բաղդասար դժարացաւ²⁾, ըսաց. «Հայր սուրբ, իմ անպէր ը-
ռըկիր ի, չի կեայ ժամ, տիւն գնա»:

Հայր սուրբ եկեղեցուց դիւրս իրէ, գնաց Սանասարի խնցան
տիւռ ծիծից. «Սանասար, որտի մէ տիւռ բաց»:

Տիւռ էբաց, հայր սուրբ գինաց նիրս. «Եսօր ի՞նչ ի ըլի
քե, որ տիւն ժամ չես ի կեայ»:

— Հայր սուրբ, առ էսա թուղթ, կարտա, տիս ինչի չիմ կեայ
ժամ, ի՞նչ սրտով տը կեամ ժամ:

Վարդապետ զթուղթ առից, կարտաց թէ՛ «Բաղդասար տղայ,
ես Պղնձէ բեաղքի թագաւորի աղջիկն իմ, իմ սըրտ քանց էսա
դարդակ կուժ սարսուփ ա, իմ գլոնս քանց էսա լիք կուժ լիքն ի.
Աստծու շնիւրքով լցուկ իմ. քառսուն տեղէ քառսուն մարդ ի էկած
իմ վըէն ուղիլու, իս խօսք չըմ տուի. էրազով զքի տըսիր իմ, արի՛
ընձի առ, ընձի շատ տիւր կ'կեաս տիւ: Ես թուղթ կ'կիրիմ քե
խամա»:

— Իլի, որտի, իլի, էրթանք ժամ Աստծուն փառաբանինք, ես
խաբար չիմ, քանց քի՛ շատ ըռըկայ էդ գեործէն:

Էլաւ. գնացին ժամ, ուրինց Աստուած փառաբանիցին: Ժամ
էլաւ, էկան ուրինց խունց, սուփրէն բաց արին, նստան խացկի-
րուժիւն: Վարդապետ էն թուղթ տուից Բաղդասար տղին, ըսաց.
«Առ բեռ թուղթ»:

Բաղդասար տղէն կարտաց թէ՛ «Բաղդասար տղայ, ես Պղնձէ
բեաղքի թագաւորի աղջիկն իմ, իմ սըրտ քանց էսա դարդակ կուժ
սարսուփ ա, իմ գլոնս քանց էսա լիք կուժ լիքն ի. Աստծու շը-
նիւրքով լցուկ իմ. քառսուն տեղէ քառսուն մարդ ի էկած իմ
վըէն ուղիլու, իս խօսք չըմ տուի. էրազով զքի տըսիր իմ, արի՛
ընձի առ, ընձի շատ տիւր կ'կեաս տիւ: Ես թուղթ կը կիրիմ քե
խամա»:

1) Ո՞րտեղ է, ո՞ւր է: 2) Սիրտը շարժուեց, յուզուեցաւ: